

Sygn. akt III CSK 84/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku A. R.
przy uczestnictwie J. W., A. W., S. W., M. W., S. O., R. C., A. D. i A. R.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 22 lutego 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawczyni złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 lutego 2013 r. oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 1 lutego 2012 r., którym oddalony został jej wniosek o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie z dniem 30 sierpnia 2004 r. udziału 222/1280 części w nieruchomości położonej przy ul. [...] w K., stanowiącej działkę nr [...] objętą księgą wieczystą nr [...]/4 oraz udziału 11/20 części w nieruchomości, stanowiącej działkę nr [X.] objętą księgą wieczystą nr [...]/9. Powołując się na podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem wniosku.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdziła, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji – z oczywistym naruszeniem art. 172 w związku z art. 336 i art. 206 k.c. –

uznał, iż nie zostały przez nią spełnione przesłanki zasiedzenia udziałów w działkach nr [...] i [X.].

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Tak rozumianej oczywistości skarżąca nie wykazała, odwołała się bowiem do argumentów wspierających przytoczoną podstawę kasacyjną, co w tym wypadku nie może być uznane za wystarczające.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]